

Klokken.

Om Aftenen, i de snævre Gader i den store By, naar Solen gik ned, og Skyerne skinnede som Guld oppe mellem Skorstenene, hørte tit snart den ene, snart den anden, en underlig Lyd ligesom Klangen af en Kirkeklokke, men det var kun et Øjeblik, den hørtes, for der var saadan en Rumlen med Vogne og saadan en Raaben, og det forstyrrer. »Nu ringer Aftenklokken!« sagde man, »nu gaar Solen ned!«

De, som gik uden for Byen, hvor Husene laa længere fra hverandre med Haver og smaa Marker, saa Aftenhimlen endnu prægtigere og hørte langt stærkere Klangen af Klokken; det var, som kom Lyden fra en Kirke dybt inde i den stille, duftende Skov; og Folk saa derhen og bleve ganske højtidelige. —

Nu gik mange Tider, den ene sagde til den anden: »Mon der er en Kirke derude i Skoven? Den Klokke har dog en underlig, dejlig Klang; skulle vi ikke tage derud og se lidt nærmere paa den.« Og de rige Folk de kørte, og de fattige de gik, men Vejen blev dem saa underlig lang, og da de kom til en hel Del Piletræer, der vokste ved Udkanten af

Skoven, saa satte de sig der og saa op i de lange Grene og troede, at de vare rigtigt i det grønne; Konditoren inde fra Byen kom derud og slog sit Telt op, og saa kom der nok en Konditor, og han hængte en Klokke op lige over sit Telt, og det en Klokke, som var tjæret for at kunne taale Regnen, og Knebelen manglede. Naar saa Folk tog hjem igen, sagde de, at det havde været saa romantisk, og det betyder noget ganske uden for Tevand. Tre Personer forsikrede, at de vare trængte ind i Skoven, lige til hvor den endte, og de havde altid hørt den underlige Klokkeklang, men det var for dem, ligesom den kom inde fra Byen; den ene skrev en hel Vise derom og sagde, at Klokken klang som en Moders Stemme til et kært, klogt Barn, ingen Melodi var dejligere end Klokkens Klang.

Landets Kejser blev ogsaa opmærksom derpaa og lovede, at den, som rigtig kunde opdage, hvorfra Lyden kom, skulde faa Titel af »Verdens Klokker« og det selv om det ikke var en Klokke.

Nu gik da mange til Skoven for det gode Levebrøds Skyld, men der var kun een, som kom hjem med et Slags Forklaring; ingen havde været dybt nok inde, og han da ikke heller, men han sagde dog, at Klokkelyden kom fra en meget stor Ugle i et hult Træ; det var saadan en Visdomsugle, som idelig slog sit Hoved mod Træet, men om Lyden kom fra dens Hoved eller fra den hule Stamme, det kunde han ikke endnu med Bestemthed sige, og saa blev han ansat som Verdens Klokker og skrev hvert Aar en lille Afhandling om Uglen; men lige meget vidste man.

Nu var det just en Konfirmationsdag, Præsten havde talt saa smukt og inderligt; Konfirmanderne havde været saa bevægede, det var en vigtig Dag for dem, de bleve fra Børn med eet til voksne Mennesker, Barnesjælen skulde nu ligesom flyve over i en forstandigere Person. Det var det dejligste Solskin, Konfirmanderne gik ud af Byen, og fra Skoven klang forunderlig stærkt den store, ubekendte Klokke. De fik lige straks saadan en Lyst til at komme der, og det alle paa tre nær, den ene af dem skulde hjem og prøve sin Balkjole, for

det var just den Kjole og det Bal, der var Skyld i, at hun var bleven konfirmeret denne Gang, for ellers var hun ikke kommen med; den anden var en fattig Dreng, som havde laant sin Konfirmationskjole og Støvlerne hos Værtens Søn, og dem maatte han levere af paa bestemt Klokkeslet; den tredie sagde, at han aldrig gik noget fremmed Sted, uden hans Forældre vare med, og at han altid havde været et artigt Barn, og det vilde han blive selv som Konfirmand, og det skal man ikke gøre Nar af; — men det gjorde de.

Tre af dem gik altsaa ikke med; de andre travede af Sted; Solen skinnede, og Fuglene sang, og Konfirmanderne sang med og holdt hverandre i Hænderne, for de havde jo ikke faaet Embeder endnu og vare alle Konfirmander for Vor Herre.

Men snart bleve to af de mindste trætte, og saa vendte de to om til Byen igen; to Smaapiger satte sig og bandt Kranse, de kom heller ikke med, og da de andre naaede Piletræerne, hvor Konditoren boede, saa sagde de: »Se saa, nu ere vi herude; Klokken er jo egentlig ikke til, den er bare saadant noget, man bilder sig ind!«

Da lød i det samme dybt i Skoven Klokken saa sødt og højtideligt, at fire, fem bestemte sig til dog at gaa noget længere ind i Skoven. Den var saa tæt, saa løvfuld, det var ordentligt besværligt at komme frem, Skovmærker og Anemoner vokste næsten alt for højt, blomstrende Konvolvuli og Brombærranker hang i lange Guirlander fra Træ til Træ, hvor Nattergalen sang, og Solstraalerne legede; oh, det var saa velsignet, men det var ingen Vej at gaa for Pigerne, de vilde faaet Klæderne revne itu. Der laa store Klippeblokke, begroede med Mos af alle Farver, det friske Kildevand piblede frem, og underligt sagde det ligesom »kluk, kluk!«

»Det skulde dog ikke være Klokken!« sagde en af Konfirmanderne og lagde sig ned og hørte efter. »Det maa man rigtig studere!« og saa blev han og lod de andre gaa.

De kom til et Hus af Bark og Grene, et stort Træ med vilde Æbler hældede sig hen over det, som vilde det ryste hele sin Velsignelse ud over Taget, der blomstrede med Roser;

de lange Grene laa lige hen om Gavlen, og paa den hang en lille Klokke. Skulde det være den, man havde hørt? Ja, derom vare de alle enige, paa een nær; han sagde, at den Klokke var for lille og fin til at kunne høres saa langt borte, som de havde hørt den, og at det var ganske andre Toner, som saaledes rørte et Menneskehjerte; han, som talte, var en Kongesøn, og saa sagde de andre: »Saadan en vil nu altid være klogere.«

Saa lod de ham gaa alene, og alt som han gik, blev hans Bryst mere og mere opfyldt af Skovensomheden; men endnu hørte han den lille Klokke, som de andre vare saa fornøjede med, og imellem, naar Vinden bar fra Konditoren, kunde han ogsaa høre, hvorledes der blev sunget til Tevand; men de dybe Klokkeslag lød dog stærkere, det var, ligesom et Orgel spillede dertil, Lyden kom fra venstre, fra den Side, paa hvilken Hjertet sidder.

Nu raslede det i Busken, og der stod en lille Dreng foran Kongesønnen, en Dreng i Træsko og med en Trøje saa kort, at man ret kunde se, hvor lange Haandled han havde. De kendte begge hinanden, Drengen var just den af Konfirmanderne, som ikke kunde komme med, fordi han skulde hjem og levere Trøje og Støvler af til Værtens Søn; det havde han gjort og var nu, i Træsko og de fattige Klæder, gaaet af Sted alene, thi Klokken klang saa stærkt, saa dybt, han maatte derud.

»Saa kunne vi jo gaa sammen!« sagde Kongesønnen. Men den fattige Konfirmand med Træskoene var ganske undselig, han trak paa de korte Trøjeærmer og sagde, han var bange for, at han ikke kunde gaa saa rask med, desuden mente han, at Klokken maatte søges til højre, thi den Plads havde jo alt stort og herligt.

»Ja, saa mødes vi slet ikke!« sagde Kongesønnen og nikkede til den fattige Dreng, der gik ind i den mørkeste, mest tætte Del af Skoven, hvor Tornene rev hans fattige Klæder itu og Ansigt, Hænder og Fødder til Blods. Kongesønnen fik ogsaa nogle gode Rifter, men Solen skinnede dog paa

hans Vej, og det er ham, vi nu følge med, for en rask Knøs var han.

»Klokken vil og maa jeg finde!« sagde han, »om jeg saa skal gaa til Verdens Ende!«

De ækle Abekatte sad oppe i Træerne og grinte med alle deres Tænder. »Skal vi dænge ham!« sagde de, »skal vi dænge ham; han er en Kongesøn!«

Men han gik ufortrøden dybere og dybere ind i Skoven, hvor der vokste de forunderligste Blomster; der stod hvide Stjernelillier med blodrøde Støvtraade, himmelblaa Tulipaner, som gnistrede i Vinden, og Æbletræer, hvor Æblerne ganske og aldeles saa ud som store, skinnende Sæbebobler; tænk blot, hvor de Træer maatte straale i Solskinnet. Rundt om de dejligste grønne Enge, hvor Hjort og Hind legede i Græsset, vokste prægtige Ege og Bøge, og var et af Træerne revnet i Barken, saa vokste her Græs og lange Ranker i Revnen; der var ogsaa store Skovstrækninger med stille Indsøer, hvori hvide Svaner svømmede og slog med Vingerne. Kongesønnen stod tit stille og lyttede, ofte troede han, at det var fra en af disse dybe Søer, Klokken klang op til ham, men saa mærkede han dog nok, at det ikke var derfra, men endnu dybere inde i Skoven, at Klokken klang.

Nu gik Solen ned, Luften skinnede rød som Ild, det blev saa stille, saa stille i Skoven, og han sank paa sine Knæ, sang sin Aftenpsalme og sagde: »Aldrig finder jeg, hvad jeg søger! nu gaar Solen ned, nu kommer Natten, den mørke Nat; dog een Gang kan jeg maaske endnu se den runde, røde Sol, før den ganske synker bag Jorden; jeg vil stige op paa Klipperne der, de rejse sig i Højde med de største Træer.«

Og han greb i Ranker og Rødder, klatrede op ad de vaade Stene, hvor Vandslangerne snoede sig, hvor Skruptudsen ligesom gøede ad ham; — men op kom han, før Solen endnu ganske var nede, set fra denne Højde; oh, hvilken Pragt! Havet, det store, herlige Hav, der vældede sine lange Bølger mod Kysten, strakte sig ud foran ham, og Solen stod som et stort, skinnende Alter derude, hvor Hav og Himmel mødtes,

alt smeltede sammen i glødende Farver, Skoven sang, og Havet sang, og hans Hjerte sang med, den hele Natur var en stor, hellig Kirke, hvori Træer og svævende Skyer vare Pillerne, Blomster og Græs det vævede Fløjls Klæde, Himlen selv den store Kuppel; deroppe slukkedes de røde Farver, idet Solen forsvandt; men Millioner Stjerner tændtes, Millioner Diamantlamper skinnede da, og Kongesønnen bredte sine Arme ud mod Himlen, mod Havet og Skoven, — og i det samme kom, fra den højre Sidegang, den fattige Konfirmand med de korte Ærmer og med Træskoene; han var kommen der lige saa tidlig, kommen der ad sin Vej, og de løb hinanden i Møde og holdt hinanden i Hænderne i Naturens og Poesiens store Kirke, og over dem klang den usynlige, hellige Klokke, salige Aander svævede i Dans om den til et jublende Halleluja.

